

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10CoCsp/2/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1321203964
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1321203964.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: H. R., X.. XX.XX.XXXX, L. M. XXX/XX, M. D., zast. advokátskou kanceláriou Sidor a partneri, s.r.o., IČO: 52 635 970, so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia 600 eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 5. septembra 2023, č.k. B3-21Csp/60/2021-121, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e:

1. Napadnutým rozsudkom uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 600 eur a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa od žalovaného domáhal priznania primeraného finančného zadostučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Konštatoval, že žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že dňa 28.04.2014 uzavrel so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere Č.. XXXXXXXXXXXX (ďalej aj „úverová zmluva 1“), zmluvu o revolvingovom úvere Č.. XXXXXXXXXXXX (ďalej aj „úverová zmluva 2“) a dňa 12.05.2012 zmluvu o revolvingovom úvere Č.. XXXXXXXXXXXX (ďalej aj „úverová zmluva 3“) a zmluvu o revolvingovom úvere Č.. XXXXXXXXXXXX (ďalej aj „úverová zmluva 4“), na základe ktorých poskytol žalovaný žalobcovi spotrebiteľské úvery. Následne žalobca inicioval súdny prieskum predmetných úverových zmlúv na bývalom Okresnom súde Bratislava III v konaniach pod sp. zn. 60Csp/14/2018 a sp. zn. 14Csp/14/2018, v ktorých bolo konštatované, že ani jedna úverová zmluva nebola uzatvorená platne. V dôsledku uvedeného bolo potom súdom určené, že tieto zmluvy, resp. úvery z nich vyplývajúce sú bezúročné a bez poplatkov a súčasne bola žalovanému uložená povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Tieto prvostupňové rozsudky boli potvrdené Krajským súdom v Bratislave v konaniach pod sp. zn. 15CoCsp/8/2020 a 9CoCsp/25/2020. Žalobca mal za to, že splnil jediný kvalifikačný znak pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia tým, že úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. S poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015 a 6Cdo/127/2017 konštatoval, že zmyslom primeraného finančného zadostučinenia je satisfakčná funkcia, ktorá sa vzťahuje na konkrétneho spotrebiteľa, preventívna funkcia, ktorej úlohou

je odradiť nečestných dodávateľov od porušovania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, ako aj sankčná funkcia, ktorá má dodávateľov postihovať v majetkovej sfére, aby boli dostatočne odradení od nekalého konania, ktorého sa dopustili voči úspešnému spotrebiteľovi. Tvrdil, že z úverovej zmluvy 1 žalobcovi reálne hrozila ujma 2.091,29 eur, z úverovej zmluvy 2 ujma 2.091,29 eur, z úverovej zmluvy 3 ujma 1.629,12 eur a z úverovej zmluvy 4 ujma 1.629,12 eur. Celkovo teda žalobcovi hrozila ujma vo výške 5.811,70 eur, pričom reálna ujma žalobcovi vznikla najmenej vo výške 2.924,49 eur. Argumentoval, že je potrebné prihliadnuť na to, že žalobca musel vyhľadať právne poradenstvo a iniciovať spor voči žalovanému (ktorý ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov postupoval v rozpore so zákonom), aby si žalobca chránil svoje majetkové práva. Ďalej aj na to, že žalobca sa ako spotrebiteľ pustil do sporu s ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre iných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že žalovaný sa ako dodávateľ nedopusť takého konania ako sa dopustil voči žalobcovi voči iným spotrebiteľom. Rovnako aj na to, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru, a teda k strate jeho finančných prostriedkov, pričom žalovaný sa dopustil konania v rozpore so zákonom a vopred naformuloval zmluvné podmienky tak, že nespĺňali zákonné náležitosti. Poukázal na to, že mal snahu zabrániť vzniku sporu, kontaktoval žalovaného pred sporovou výzvou o vydanie bezdôvodného obohatenia a pred sporovou výzvou o mimosúdne riešenie nesporného nároku na primerané zadosťučinenie s cieľom vec vyriešiť mimosúdne, čo zo strany žalovaného zostalo bez odozvy. Podľa žalobcu plní suma 600 eur všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, bude mať pre žalobcu dostatočný satisfakčný charakter, ako aj dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie a pre žalobcu bude odmenou, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil, ale pustil sa s ním do sporu. Žalovaný žiadal žalobcu zamietnuť z dôvodu, že žalobca v žalobe neoznačil, aké porušenie práva alebo povinnosti je základom, z ktorého odvodzuje uplatnený nárok, ako i z dôvodu premlčania predmetného nároku.

3. Dokazovanie vykonal rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č.k. 14Csp/14/2018-143 zo dňa 18.05.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 9CoCsp/25/2020-208 zo dňa 20.05.2021, rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, č.k. 60Csp/14/2018-184 zo dňa 24.09.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č.k. 15CoCsp/8/2020-256 zo dňa 24.02.2021 a potvrdením zamestnávateľa žalobcu o realizovaní zrážok z mzdy zo dňa 14.02.2019. Na základe vykonaného dokazovania ustálil, že medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom boli dňa 28.04.2014 uzavreté úverová zmluva 1 a úverová zmluva 2, na základe ktorých žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcovi pri každej zmluve úver vo výške 1.500 eur, ktoré sa žalobca zaviazal splácať v dohodnutých termínoch a splátkach. Na bývalom Okresnom súde Bratislava III prebiehalo na návrh žalobcu voči žalovanému od 28.02.2018 konanie o zaplatenie sumy 2.437,40 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č.k. 60Csp/14/2018-184 zo dňa 24.09.2019 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č.k. 15CoCsp/8/2020-256 zo dňa 24.02.2021, právoplatným dňa 24.02.2021, súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2.437,40 eur s príslušenstvom, keď mal za preukázané, že medzi sporovými stranami nedošlo k platnému uzavretiu úverových zmlúv 1 a 2 z dôvodu, že žalovaný ako veriteľ neprijal návrh žalobcu ako dlžníka bez výhrad a zmien, keďže údaje o schválenom revolvingovom úvere, ktoré vypíňal žalovaný, obsahovali odlišné údaje oproti návrhu žalobcu. V bode 5 v označení RPMN a predpokladanej RPMN, bol uvedený údaj o ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania, ktorý žalobca v návrhu neuvádzal, a to v súlade s ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda sa jednalo o nový návrh. Žalovaný uvedením inej hodnoty RPMN v úverových zmluvách 1 a 2 oproti návrhu žalobcu znemožnil žalobcovi ako spotrebiteľovi získať objektívne informácie o podmienkach zmluvného vzťahu, do ktorého vstupuje, preto takýto postup žalovaného pôsobí vo vzťahu k spotrebiteľovi zavádzajúco a mätúco. Navyše výška RPMN v úverových zmluvách 1 a 2 bola nesprávna. Súd priznal žalobcovi rozdiel medzi zaplatenou sumou z oboch úverov v celkovej výške 5.078,05 eur a sumou, ktorú mal žalobca splatiť 2.437,40 eur, teda vo výške 1.284,25 eur uhradenou na úkor žalobcu žalovanému. Ďalej mal za preukázané, že medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom boli dňa 12.05.2015 uzavreté úverová zmluva 3 a úverová zmluva 4, na základe ktorých žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcovi pri každej zmluve úver vo výške 1.170 eur, ktoré sa žalobca zaviazal splácať v dohodnutých termínoch a splátkach. Na bývalom Okresnom súde Bratislava III prebiehalo na návrh žalobcu voči žalovanému od 28.02.2018 konanie o zaplatenie sumy 487,09 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, č.k. 14Csp/14/2018-143 zo dňa 18.05.2020 v spojení so zmeňujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č.k. 9CoCsp/25/2020-208

zo dňa 20.05.2021, právoplatným dňa 16.06.2021, súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 487,09 eur s príslušenstvom, keď mal za preukázané, že medzi sporovými stranami nedošlo k platnému uzavretiu úverových zmlúv 3 a 4 z dôvodu absencie akceptačného prejavu vôle dlžníka. Žalobca dvakrát požiadal na formulárovom tlačive žalovaného o poskytnutie úveru s vymedzením konkrétnych zmluvných podmienok v zmysle ust. § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý návrh nebol žalovaným prijatý, ale žalovaný na tých istých formulárových tlačivách vyznačil odlišné podmienky úveru, čo možno vyhodnotiť ako odmietnutie návrhu a vznik nového návrhu žalobcu na uzavretie zmluvy o úvere adresovaného žalovanému za žalobcom špecifikovaných podmienok, ktorý protinávrh nebol žalobcom prijatý. Uvedené konanie nezodpovedá ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, je v neprospech spotrebiteľa a v prípade hypotetického vzniku zmlúv by boli tieto neplatné podľa ust. § 54 Občianskeho zákonníka a predstavovali by neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v zmysle ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Keďže úverové zmluvy 3 a 4 neboli uzavreté platne, nevznikli ani na ne nadväzujúce zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 12.02.2015. Súd priznal žalobcovi rozdiel medzi zaplatenou sumou z oboch úverov v celkovej výške 2.106 eur a sumou poskytnutých úverov 1.106 eur, teda vo výške sumy 487,09 eur, o ktorú sumu sa žalovaný bezdôvodne obohatil podľa ust. § 451 Občianskeho zákonníka. Z potvrdenia zamestnávateľa žalobcu zo dňa 14.02.2019 súd zistil, že v prospech žalovaného boli realizované zrážky zo mzdy žalobcu v celkovej výške 9.254,60 eur. Predsporovou výzvou zo dňa 24.06.2021 vyzval právny zástupca žalobcu žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 600 eur vzhľadom k okolnostiam zmluvného vzťahu z úverových zmlúv 1, 2, 3 a 4 a súdom priznanej sume bezdôvodného obohatenia.

4. Vec posúdil právne podľa ust. § 1 ods. 1, § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a ust. § 101 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že žalobca sa ako spotrebiteľ podanou žalobou voči žalovanému domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 600 eur podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Citoval z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, podľa ktorého jediným predpokladom, ktorý vyžaduje ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, pričom žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Na základe uvedeného potom súd prvej inštancie ustálil, že preukázanie nemajetkovej ujmy nie je potrebné, ako ani preukazovanie úmyslu dodávateľa bezdôvodne sa obohatiť. Vysvetlil, že pre posúdenie základu predmetu sporu bolo podstatné, či sú splnené zákonné predpoklady pre požadované priznanie nároku, a to, či si spotrebiteľ uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom, a či bol úspešný. Vysvetlil, že úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti sa rozumie situácia, keď súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa je tak oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia.

5. Konštatoval, že medzi sporovými stranami nebolo sporné, že žalobca sa v osobitnom súdnom konaní v pozícii žalobcu domáhal ochrany svojich práv v súvislosti s úverovými zmluvami, v ktorých veciach bolo rozhodnuté Okresným súdom Bratislava III rozsudkom č.k. 60Csp/14/2018-184 zo dňa 24.09.2019 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 15CoCsp/8/2020-256 zo dňa 24.02.2021 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č.k. 14Csp/14/2018-143 zo dňa 18.05.2020 v spojení so zmeňujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 9CoCsp/25/2020-208 zo dňa 20.05.2021, z ktorých vyplynul záver, že žalovaný pri poskytovaní úverov žalobcovi postupoval v rozpore s ust. § 53 a § 54, § 43c ods. 1 a § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho sú všetky úverové zmluvy neplatné a žalobcovi bolo priznané voči žalovanému vydanie bezdôvodného obohatenia. V dôsledku neakceptovateľného postupu žalovaného pri prijatí návrhu na uzavretie úverových zmlúv zaplatil žalobca podstatne viac, než bolo jeho povinnosťou. Zo strany žalovaného teda došlo k porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi, spočívajúcu v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru, a teda k strate finančných prostriedkov žalobcu. Zhrnul, že žalobca tak splnil predpoklad pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z..

6. Uviedol, že pri určovaní výšky primeraného zadosťučinenia sa prihliada na funkciu daného inštitútu (satisfakcia, sankcia, prevencia a pod.), na celkovú povahu, intenzitu a spôsob zásahu, časové trvanie závadného konania veriteľa, ktorý pri dojednaní a v priebehu trvania spotrebiteľskej zmluvy nekonal v súlade so zákonom, závažnosť vzniknutej ujmy, okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, finančnej situácie osoby, do ktorej práva bolo zasiahnuté, rozsah nepriaznivých následkov a subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Za východiskový bod pre určenie hranice maxima a minima výšky finančného zadosťučinenia určil reálne hroziacu ujmu žalobcu, teda sumu 5.811,70 eur ako strop finančnej satisfakcie vypočítanú ako súčet sumy, ktorá bola zrážkami zo mzdy zrazená a celkovo žalobcom splatená. Za hraničný bod možno podľa súdu prvej inštancie ďalej považovať reálne vzniknutú majetkovú ujmu, a to je súdom priznaná výška bezdôvodného obohatenia v sume 1.671,34 eur. Východiskový bod potom predstavuje merateľný rozsah hroziacich nepriaznivých následkov zásahu v časovom trvaní až do právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo žalobcovi priznané bezdôvodné obohatenie a hraničný bod merateľný rozsah reálne spôsobených nepriaznivých následkov. Vo vzťahu k spôsobu zásahu uviedol, že tento bol priamo obsiahnutý v právoplatných rozhodnutiach, v ktorých boli vyslovené porušenia zákona č. 250/2007 Z.z., pričom subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu je podľa súdu prvej inštancie nepochybne preukázateľný. Poukázal na to, že žalobca vyhľadal právneho zástupcu, pred začatím predchádzajúceho sporu mal snahu urovnať spornú situáciu prostredníctvom pred sporovej výzvy s veriteľom a pre bezvýslednosť musel iniciovať spor, v ktorom bol zjavne úspešný, a v ktorom žalovaný až do rozhodnutia vo veci samej tvrdil nezávadnosť svojho produktu. Po právoplatnosti uvedených rozhodnutí a pred iniciovaním sporu v tejto veci sa žalobca opätovne snažil svoje nároky diskutovať so žalovaným v snahe neprodukovat' ďalší spor. Zhrnul, že nepriznanie finančného zadosťučinenia ani v takej minimálnej výške, ako sa domáha žalobca v tejto veci, by znamenalo nielen postup v rozpore so zákonom, ale aj priame podporovanie podnikateľských subjektov v tom, aby aj naďalej porušovali právnu úpravu, keďže to najhoršie, čo by sa mohlo žalovanému stať, by bola povinnosť vrátiť nezákonne získané finančné prostriedky, pretože žiadna sankcia alebo iné plnenie, t.j. žiadne finančné zadosťučinenie by žalovanému nehrozilo. Dospel potom k záveru, že nakoľko cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od upustenia recidívy porušenia spotrebiteľských práv, tak suma 600 eur je plne opodstatnená s ohľadom na skutočnosť, že v predmetnom prípade spotrebiteľovi nielen hrozilo, že žalovaný sa od neho na základe zmluvy bude domáhať plnení nad rámec istiny, na ktoré nemal nárok, ale k takémuto postupu reálne došlo. Vyhodnotil a uzavrel, že výška finančného zadosťučinenia 600 eur je vzhľadom na skutkové okolnosti tohto prípadu primeraná a bude viesť žalovaného ako silnejšiu zmluvnú stranu nezneužívať jeho dominantné postavenie v právnom vzťahu a k takému konaniu a správaniu, aby nedochádzalo k porušovaniu práv spotrebiteľa.

7. Záverom konštatoval, že žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku z dôvodu, že žalobca si ho mohol prvý raz uplatniť pri podaní žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia dňa 28.02.2018, a teda trojročná premlčacia doba mu uplynula dňa 28.02.2021, pričom žalobu o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podal na súd až dňa 07.07.2021. Súd prvej inštancie sa s touto námietkou premlčania nestotožnil a vysvetlil, že predpokladom uplatnenia nároku na primerané finančné zadosťučinenie na súde je úspešné uplatnenie práva, pričom žalobca sa o úspešnosti uplatneného práva o vydanie bezdôvodného obohatenia, v ktorých sa skúmalo splnenie podmienok porušenia práv alebo povinností zákona o ochrane spotrebiteľa prejudiciálne, dozvedel až po právoplatnosti rozsudkov Okresného súdu Bratislava III č.k. 60Csp/14/2018-184 zo dňa 24.09.2019 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 15CoCsp/8/2020-256 zo dňa 24.02.2021 a Okresného súdu Bratislava III č.k. 14Csp/14/2018-143 zo dňa 18.05.2020 v spojení so zmeňujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 9CoCsp/25/2020-208 zo dňa 20.05.2021, odkedy začala plynúť premlčacia doba na uplatnenie nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. Uzavrel, že žalobca podal žalobu v prejednávacom konaní na súd prvej inštancie dňa 07.07.2021, a teda v rámci trojročnej premlčacej doby.

8. O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 C.s.p. tak, že plne úspešnému žalobcovi priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p.. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie

zmenil a žalobu žalobcu zamietol. Súdu prvej inštancie vytkol, že na základe vykonaného dokazovania nesprávne skonštatoval splnenie zákonnej podmienky podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., nesprávne a bez opory v dokazovaní rozhodol o nároku vo výške 600 eur a bez opory v dokazovaní nárok v uvedenej výške považoval za primeraný. Argumentoval, že Okresný súd Bratislava III v rozsudkoch č.k. 60Csp/14/2018-184 a č.k. 14Csp/14/2018-143 rozhodol o priznaní nároku žalobcovi na základe záveru o porušení ust. § 43c ods. 1 a § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Tvrdil, že sa jedná o všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie o ustanovenia určené na ochranu spotrebiteľa. Citoval z rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/93/2019 zo dňa 11.06.2020 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3CoCsp/52/2022 zo dňa 27.04.2023 a tvrdil, že všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka nespĺňajú podmienky pre priznanie nároku podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Ďalej namietal aj spôsob určenia sumy primeraného finančného zadosťučinenia zo strany súdu prvej inštancie a v tejto súvislosti citoval z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/61/2018, podľa ktorého, hoci sa jedná o nárok nemajetkovej povahy, tak súd jeho výšku neurčuje podľa takých skutočností. Záverom namietal nesprávne právne posúdenie námietky premlčania. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, podľa ktorého pre úspešné uplatnenie takéhoto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Uviedol, že predmetné rozhodnutie bolo dovolacím súdom vydané v konaní, v ktorom si žalobcovia uplatnili právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia súčasne s návrhom na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Najvyšší súd SR a ani súdy nižšieho stupňa nezamietli žalobu spotrebiteľov o finančné zadosťučinenie spolu s návrhom na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky ako podanú predčasne preto, lebo by najskôr malo prebehnúť samostatné konanie o určenie neprijateľnej podmienky, a rozhodnutie o tom by sa muselo stať právoplatné a vykonateľné. Na základe uvedeného mal potom za to, že právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v prejednávacom konaní mohlo byť uplatnené už v konaniach 14Csp/14/2018 a 60Csp/14/2018, a keďže sa tak nestalo, potom došlo k jeho premlčaniu a podaná žaloba predstavuje uplatnenie premlčaného práva.

10. K odvolaniu žalovaného sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za správny, riadne odôvodnený, vychádzajúci z relevantnej právnej úpravy a výsledkov dokazovania, pričom prvoinštančný súd postupoval procesne správne, rešpektoval ustálenú rozhodovaciu prax, umožnil jednotlivým procesným stranám konať tak, aby nedošlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, prvostupňové konanie nemá žiadnu vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, vykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe takto vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a prijaté právne závery vysvetlil jasne, presvedčivo a zrozumiteľne. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil a priznal mu voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že v rozsudkoch Okresného súdu Bratislava III č.k. 60Csp/14/2018-184 a č.k. 14Csp/14/2018-143 súd vyslovil porušenie ust. § 43c ods. 1 a § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka, poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9CoCsp/25/2020, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 14Csp/14/2018-143, a v ktorom odvolací súd posudzoval neplatnosť právneho úkonu cez prizmu osobitných ustanovení Občianskeho zákonníka na ochranu spotrebiteľa a práve na podklade týchto uzavrel, že úverové zmluvy 3 a 4 sú neplatné, nakoľko svojim formulárovým znením predstavovali rozpor s osobitnými ust. § 53 ods. 1 a § 51 Občianskeho zákonníka. Citoval aj z rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 60Csp/14/2018-184 zo dňa 24.09.2019, v ktorom súd konštatoval, že úverové zmluvy 1 a 2 neobsahujú náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., a že výška RPMN uvedená v úverových zmluvách 1 a 2 je nesprávna, v dôsledku čoho sa predmetné úvery považujú v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročné a bez poplatkov. Ustálil, že tieto závery sú v súlade s právnou úpravou ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., nakoľko v tomto prípade k porušeniam ustanovení osobitného predpisu na ochranu spotrebiteľa jednoznačne došlo. Mal za to, že konštatovaním porušenia ustanovení na ochranu spotrebiteľa bol splnený jediný predpoklad pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tvrdil, že základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť, pričom súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy, ktorá by mala zohľadňovať všetky skutočnosti, ktoré viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Stotožnil sa s postupom súdu prvej inštancie, ktorý vychádzal z porušenia práv žalobcu ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, intenzity zásahu do práv spotrebiteľa, výšky nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžky trvania závadného stavu a konania a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a

spoločenskom živote žalobcu. Poukázal na to, že v dôsledku protiprávneho konania žalovaného bol vystavený bezprostredne hroziacej majetkovej ujme, musel vyhľadať právne poradenstvo a iniciovať spor proti žalovanému, ktorý ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov postupoval v rozpore so zákonom. Zhrnul, že priznaná suma vo výške 600 eur zodpovedá svojmu účelu, poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov. Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania uviedol, že predpoklad úspešného uplatnenia práva na primerané finančné zadosťučinenie mohol byť splnený až nadobudnutím právoplatnosti súdnych rozhodnutí dňa 24.02.2021 a 20.05.2021, keďže do tohto časového momentu nebolo možné konštatovať úspešné uplatnenie práva. V zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je nárok na primerané finančné zadosťučinenie späť s úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi v podobe právoplatného rozhodnutia súdu. Citoval z rozhodnutí Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.05.2017 a č.k. 7Co/34/2018 zo dňa 26.06.2018 a uzavrel, že bez právneho titulu si nárok ani nemohol uplatniť, a preto tento nárok ani nemohol byť premlčaný.

11. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu nevyjadril.

12. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C.s.p.), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

13. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. S poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, na základe ktorých súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel a zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť mu titulom primeraného finančného zadosťučinenia podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. sumu 600 eur. Súd prvej inštancie vykonal riadne dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku, keď vykonal všetky ním predložené listinné dôkazy, ktorými preukazoval dôvodnosť žalovaného nároku, oboznámil sa s argumentami strán a zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ust. § 191 ods. 1 C.s.p. dospel k správny skutkovým záverom, jednoznačne vyplývajúcim z v konaní produkovaných dôkazov. Na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, ktoré aj správne vyložil, keď zohľadnil aj ustálenú súdnu prax a právne názory najvyšších súdnych autorít. Prijal tiež správny právny záver o dôvodnosti žaloby a svoje rozhodnutie aj náležite a v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil, keď sa vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých ho založil, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, pričom všetky svoje úvahy a na ich základe prijaté závery aj riadne a pochopiteľne zdôvodnil. Podrobne sa tiež vysporiadal s argumentami prednesenými žalovaným, ktoré vyhodnotil za nedôvodné.

15. Napadnutý rozsudok je správny a aj s jeho odôvodnením súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (ust. § 387 ods. 2 C.s.p.). Po preskúmaní súdneho spisu, napadnutého rozhodnutia a odvolania žalovaného prijal totiž rovnaký záver ako súd prvej inštancie, že žalobca preukázal, že ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie jeho práva a porušenie povinnosti žalovaného ustanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch, ako aj osobitných ustanovení Občianskeho zákonníka na ochranu spotrebiteľa, keďže z rozsudkov Okresného súdu Bratislava III č.k. 60Csp/14/2018-184 a č.k. 14Csp/14/2018-143 v spojení s rozsudkami Krajského súdu v Bratislave č.k. 15CoCsp/8/2020-256 a č.k. 9CoCsp/25/2020-208 je nepochybné, že žalobca bol v súdnych sporoch proti žalovanému o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 487,09 eur a o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.437,40 eur (získaného žalovaným tak, že žalobca plnil na úverovú zmluvu 1, ktorou mu bol poskytnutý úver vo výške 1.170 eur, na úverovú zmluvu 2, ktorou mu bol poskytnutý úver vo výške 1.170 eur, na úverovú zmluvu 3, ktorou mu bol poskytnutý úver vo výške 1.500 eur a na úverovú

zmluvu 4, ktorou mu bol poskytnutý úver vo výške 1.500 eur, nad rámec jeho povinností) úspešný, pričom súdy dospeli v predmetných konaniach k záveru, že úverové zmluvy 1, 2, 3 a 4 uzatvorené medzi sporovými stranami sú neplatné z dôvodu porušenia povinností žalovaným pri uzatváraní predmetných zmlúv v zmysle ust. § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, § 53 a § 54 Občianskeho zákonníka. V konaniach na Okresnom súde Bratislava III sp. zn. 60Csp/14/2018 a sp. zn. 14Csp/14/2018 ako aj v konaniach na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 15CoCsp/8/2020 a sp. zn. 9CoCsp/25/2020 dospeli navyše súdy k jednoznačnému právnomu záveru, že medzi žalobcom a žalovaným sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah. Rovnako bolo konštatované, že úverové zmluvy 3 a 4 svojim formulárovým znením predstavovali rozpor s osobitnými ust. § 53 ods. 1 a § 51 Občianskeho zákonníka, ako aj že úverové zmluvy 1 a 2 neobsahovali náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., ako aj nesprávne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov v neprospech spotrebiteľa. Niet potom pochyb o tom, že žalobca ako spotrebiteľ a v zmluvnom vzťahu so žalovaným ako dodávateľom slabšia strana, musel na ochranu svojich práv a pre porušenie povinností žalovaným, vystúpiť zo svojej komfortnej zóny a proti žalovanému, ktorý mu odmietol bezdôvodné obohatenie vydať dobrovoľne na jeho výzvu, iniciovať súdne konanie, v ktorom mal úspech. Podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa má potom žalobca právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za porušenie jeho práva a jeho povinnosti zodpovedá. Ak potom súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel a priznal mu proti žalovanému primerané finančné zadosťučinenie v žalovanej výške 600 eur, ktorú po podrobnom preskúmaní vyhodnotil za primeranú, rozhodol správne a odvolací súd s jeho rozhodnutím a podrobným odôvodnením súhlasí a v plnom rozsahu si ho osvojuje. Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené súdom prvej inštancie opakovať, odkazuje na ne.

16. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že účel, funkciu, podmienky primeraného finančného zadosťučinenia a aj správny výklad ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. už ustálila rozhodovacia prax súdov všetkých inštancií a najmä rozhodnutia najvyšších súdnych autorít (napr. NS SR v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/298/2020 zo dňa 30.11.2022, ktorého právne závery odvolací súd preberá). Najvyšší súd už judikoval, že cit. „Tretia veta § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Uvedené ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jedinou podmienkou priznania práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspech spotrebiteľa v súdnom konaní, bez ohľadu na to, aké právo spotrebiteľa bolo porušené. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/127/2017, ktorý prešiel aj testom ústavnosti (sp. zn. III. ÚS 124/2020), stanovil za jediné kritérium primeranosť finančného zadosťučinenia, pričom vec prejednávajúci senát sa s takýmto výkladom predmetného ustanovenia stotožňuje. Vychádzajúc z uvedeného, v konkrétnom prípade bude vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadosťučinenia, ktorý napokon bude adekvátny skutočnostiam prejednávaného prípadu a bude sledovať základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľa. Zároveň platí, že v danom prípade nemôže ísť o nepreskúmateľnú ľubovôľu a z rozhodnutia v tomto smere musí byť zrejmé, o aké skutkové zistenia sa súd pri stanovení konkrétneho rozsahu finančného zadosťučinenia opieral. Zákonom stanovená možnosť štátneho orgánu rozhodnúť voľnou úvahou nemôže totiž znamenať ničím nelimitovanú a vecne

nepreskúmateľnú svojvôľu. Takáto svojvôľa by bola v rozpore s princípom právneho štátu, keďže vo svojich dôsledkoch by znamenala nepredvídateľnosť rozhodovania štátneho orgánu, a teda ústavné neprípustnú mieru právnej neistoty (II. ÚS 117/2011).“

17. V posudzovanej veci prijal súd prvej inštancie právny názor, že zákonné podmienky na vznik nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. boli splnené, pretože žalobca v súdnych konaniach vedených na bývalom Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 60Csp/14/2018 a sp. zn. 14Csp/14/2018-143 ako aj v konaniach na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 15CoCsp/8/2020 a sp. zn. 9CoCsp/25/2020 úspešne uplatnil svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že úverové zmluvy 1, 2, 3 a 4 uzatvorené medzi sporovými stranami sú neplatné z dôvodu porušenia povinností žalovaným pri uzatváraní predmetných zmlúv v zmysle ust. § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, § 53 a § 54 Občianskeho zákonníka. S týmto právnym záverom sa odvolací súd stotožňuje. Výška primeraného finančného zadosťučinenia je vždy závislá od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Pri posúdení a hodnotení východísk pre určenie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. (ktorých výpočet nie je právnou normou určený, pozn.) musia súdy postupovať vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade, a preto nemôžu vychádzať z nejakého univerzálneho zovšeobecnenia, či v určitých striktných hraniciach (NS SR sp. zn. 7Cdo/91/2022 zo dňa 31.10.2023). V posudzovanej veci súd prvej inštancie prihliadol na individuálne okolnosti prejednávanej veci, a to na skutočnosť, že žalobca musel ako spotrebiteľ aktívne uplatňovať svoje práva na súde podaním žaloby za stavu, keď mu žalovaný odmietol plniť dobrovoľne, vystavil ho neistote počas celého priebehu konania. Žalobca i napriek tomu vyvinul snahu o vyriešenie tohto sporu predžalobnou výzvou, na ktorú ale žalovaný nereflektoval. Správne potom konštatoval, že nepriznanie finančného zadosťučinenia ani v takej minimálnej výške by znamenalo nielen postup v rozpore so zákonom, ale aj priame podporovanie podnikateľských subjektov v tom, aby aj naďalej porušovali právnu úpravu. Správne potom uzavrel, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 600 eur je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, zároveň je satisfakciou za stav, ktorý musel žalobca v dôsledku konania žalovaného trpieť (a to počas celej dĺžky trvania závadného stavu) a je sankciou postihujúcou žalovaného za to, že závadne konal. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ešte odvolací súd pripomína, že konanie žalovaného bolo predsa objektívne spôsobilé vyvolať negatívne dôsledky aj v súkromnom (finančnom) živote žalobcu, ktorý úvery preplatil, pričom jeho zamestnávateľ vykonal v prospech žalovaného aj zrážky zo mzdy žalobcu v celkovej výške 9.254,60 eur. Dodáva tiež, že výška primeraného finančného zadosťučinenia 600 eur predstavuje cca 20,5 % z priznanej sumy bezdôvodného obohatenia, čo je v okolnostiach prejednávanej veci primerané a spĺňa všetky funkcie predmetného inštitútu (aj v porovnaní s inými prípadmi priznaného finančného zadosťučinenia v spotrebiteľských veciach, ktoré súdy priznávajú v rozmedzí od 10 % až do 25 %, o čom má odvolací súd vedomosť zo svojej rozhodovacej činnosti). Prisúdená výška finančného zadosťučinenia bude dostatočne plniť sankčnú a odradzovaciu funkciu, ako aj dodatočnú odmeňovaciu funkciu spotrebiteľovi, keď satisfakcia bola žalobcovi z časti poskytnutá už predchádzajúcimi rozhodnutiami, ktorými došlo aj k reparácii jeho majetkovej ujmy. Odôvodnenie výšky a primeranosti priznanej sumy finančného zadosťučinenia vzhľadom na okolnosti prípadu súdom prvej inštancie považuje odvolací súd za vyčerpávajúce, nie je mu čo vytknúť, a preto si ho odvolací súd osvojil.

18. Odvolací súd sa rovnako v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý vyhodnotil námietku premlčania vznesenú žalovaným za nedôvodnú. Odvolací súd stručne rekapituluje, že žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku z dôvodu, že žalobca si ho mohol po prvý raz uplatniť už spolu s podaním žalôb na Okresnom súde Bratislava III, ktorými sa od žalovaného domáhal vydania bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie správne posúdil, že premlčacia doba na uplatnenie predmetného nároku začala žalobcovi plynúť až nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutí Okresného súdu Bratislava III, v spojení s rozsudkami odvolacieho súdu. Ako bolo uvedené už vyššie, tak odvolací súd sa stotožňuje s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/298/2020, podľa ktorého pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. V prejednanom prípade došlo k judikovaniu konkrétneho nároku žalobcu ako spotrebiteľa z porušenia práva alebo povinnosti až nadobudnutím právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 60Csp/14/2018-184 zo dňa 24.09.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu

v Bratislave č.k. 15CoCsp/8/2020-256 zo dňa 24.02.2021 a rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 14Csp/14/2018-143 zo dňa 18.05.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 9CoCsp/25/2020-208 zo dňa 20.05.2021, a teda je nepochybné, že keď žalobca podal žalobu na súd prvej inštancie dňa 07.07.2021, podal ju včas, počas plynutia premlčacej doby.

19. S poukazom na vyššie uvedené vyhodnotil odvolací súd odvolacie námietky žalovaného za nedôvodné a nespôsobilé privodiť zrušenie alebo zmenu napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán, v tomto prípade žalovaného, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám musí dať odpoveď na podstatné otázky a skutočnosti, čím sa súd prvej inštancie aj riadil, a ako už bolo uvedené vyššie, svoje rozhodnutie náležite a vyčerpávajúcym spôsobom odôvodnil. Odvolací súd nemá o správnosti jeho záverov pochybnosti, keďže sú dostatočne odôvodnené a logické, založené na riadne vykonanom dokazovaní, správnom hodnotení dôkazov a správnom právnom posúdení veci. Odvolací súd pripomína, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany na to, aby sa súd stotožnil s jej tvrdeniami a právnymi názormi a obsahom základného práva na spravodlivý proces nie je ani právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom sporovej strany, resp. právo na úspech v konaní.

20. Po preskúmaní výroku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok je i v tejto časti správny. Ak totiž podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, vec posúdil po právnej stránke správne, aplikoval aj správne zákonné ustanovenie a jeho rozhodnutiu nie je čo vytknúť. Napokon, žalovaný v odvolaní žiadne konkrétne námietky proti rozhodnutiu o trovách konania neuviedol, preto sa odvolací súd s odkazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku obmedzí len na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie aj v tejto časti.

21. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.. Žalobcovi, plne úspešnému v odvolacom konaní, priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ust. § 262 ods. 2 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).